

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Nicolaysen, Vilhelm Bernhoft FRA: Houstrup, Jens Christian (1854-11-21)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Nicolaysen, Vilhelm Bernhoft FRA: Houstrup, Jens Christian (1854-11-21)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 355. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000104.pdf> (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

C. Hostrup til V. Nicolaysen.

D. 21. Novbr. 1854

Kjære Ven!

Tak for dit Brev, som jeg nok ikke havde fortjent; imidlertid skal jeg nu stræbe at gjøre mig værdig til et nyt. Vi har imod al god Sædvane Vinter i disse Dage, med 1—2 Graders Kulde, og vore Vinterfornøjelser begynde derfor ogsaa s. 356tidligere, end de pleje. Saaledes har vi i Søndags haft Studenterkomedie paa Hoftheatret, bestaaende af «Middagsmad i Larsbjørnstræde», Lystspil med Plader (Stykkets Hovedperson er nemlig en Plattenslager) i tre Akter af Wengel, og en tragisk Vaudeville, betitlet «Medgift og Modgift», en overgiven Spøg af Undertegnede. Wengels Stykke havde som Daguerreotyp mange Fortjenester, de vigtigste Figurer bleve ypperligt spillede af Mantzius, Zinck, Guldberg og Forfatteren, og hele Forestillingen, som begyndte med en saakaldt Ouverture af Mozart til «I piatti», Melodrama giocosa, morede meget og gjentages imorgen. Tidligere har vi haft et godt Rusgilde, item en Fest ved Plougs Jubilæum, og jeg har ved alle disse Lejligheder maattet sadle min stivbenede Pegasus.

Du spørger om Giftermaal. Ak, jeg har kun liden Udsigt. Jeg vilde nok være Præst og har ogsaa i det sidste Halvaar faaet bedre fat i Thelogien, men jeg forekommer mig ikke selv færdig endnu i indre og ydre Henseende, og af dette Ministerium kan jeg neppe vente nogen Befordring. Jeg har heller ikke stor Lyst til at være dets Embedsmand. Mine literære Actier staae vistnok heller ikke højt for Øjeblikket. Har man tidligere overvurderet mig, og det har jeg aldrig tvivlet paa, saa er man maaskee nu tilbøjelig til at undervurdere mig, og som mine Sager nu staae, vilde det vist være altfor letsindigt at bygge et Familieliv paa min Forfattervirksomhed, og endnu mindre s. 357tør jeg, for at kunne gifte mig, fremskynde det at blive Præst. Men Enden bliver dog forhaabentlig, — thi jeg ønsker intet hellere, — at C. Hostrup flygter fra Theatret og Studenterkommersenen til en lille jydsk Landsby og kun engang imellem paakalder sin Muse ved en Vens Begravelse eller en Venindes Barsel. Imidlertid er det Overgangen, der er vanskelig, da jeg for at faa Tid til at læse Theologi maa skrive Komedier.

Du maa imidlertid ikke troe af disse Betragtninger, at jeg er mistrøstig eller melancholsk — intet mindre; jeg er blot lidt utaalmodig over daglig at kunne see paa min Lykke uden strax at kunne tage den i Besiddelse. Iøvrigt er jeg klog nok til at glæde mig over, hvad jeg har, og til, hvad jeg faaer; og kunde jeg blot faae Lov til et halvt Aars Tid at leve alene for mine 4 Evangelier og 14 Pauli Breve (egentlig talt er der kun 13) uden at tænke paa Exposition og Katastrofe, saa vilde jeg være komplet glad. Men — unter uns — jeg maae skrive for at faae Lov til at være fri, og jeg skriver — tys!

Min lille Frøken er det sødeste og troeste og reneste og kjærligste og tillidsfuldste Væsen, der findes mellem Pæstum og Ringebo (for der har jeg været, og kan bevidne det), og jeg var den største Tosse, der findes mellem begge Polerne, dersom jeg ikke, hver Gang jeg tænkte paa hende (og det gjør jeg ikke ganske sjældent) raabte i mit Hjerte et højt Hurra! — Apropos om Ringebo! s. 358Fruen kjender jeg efter din Beskrivelse, den er træffende og ikke for stærk; men Emilie er en god og forstandig Pige, ikke sentimental eller forskruet, som du synes at troe, men maaskee tungsindig. L... kjender jeg og har megen Godhed for; han er et gennemreflekteret Menneske, som har ondt ved at finde sig tilrette i det virkelige Liv, men der er en god Grund og en god Villie i ham, og det kommer nok. De to Mennesker kunde sikkert have været hinanden til stor Gavn; men Kjærligheden, hvis der fra hendes Side har været nogen, har ikke været stærk nok til at lære dem Eftergivenhed mod hinanden, og jeg, som en Tid var deres fælles Fortrolige, har først senere faaet Begreb om, hvordan Sagerne egentlig stod. Hilsen fra min Familie og Hauchs. Hils alle gode Venner, du træffer. Lev vel!

Din
C. Hostrup.